

sættes dog en Grænse, og det er den, at det gælder kun, „for saa vidt deres Vederlag i Penge ikke overstige 1,000 Kr. aarlig.“ Jeg ved heller ikke, om det absolut træffer det rigtige, jeg er tilbøjelig til at tro, at dette Beløb skulde sættes noget op.

Saa var den ærede Ordfører inde paa en Omtale af de sidste Linier af § 6, 1ste Stykke, hvor der staar: „....., som foretages i Bedriftens Interesse, eller som paahviler Ejendommen“, og hvor der altsaa er Tale om Virksomheder, med Hensyn til hvilke der kunde være Tvivl om, hvorvidt de falde direkte ind under Bedriften. Den ærede Ordfører var bange for, at denne Bestemmelse var for vag, og at den ofte vilde give Lejlighed til Usikkerhed om, hvorvidt de paagældende faldt ind under Loven eller ej. Dette skal afgøres af det særlige Arbejdsforsikringsraad, der skal oprettes, men jeg har ikke noget imod, at det præciseres stærkere og mere bestemt, naar bare der ikke derved skydes nogen ud.

Saa findes der her i § 10 den samme Bestemmelse, som findes i tidligere givne Love om samme Spørgsmaal, at de paagældende ikke faa Dagpenge i de første 13 Uger. Det er ogsaa et stort Spørgsmaal, om det i alle Tilfælde vilde være rigtigt. Tanken hermed er den, at Folk kunne forsikre sig i Sygekasser, og de faa da Sygepenge i de første 13 Uger. Men jeg er ikke helt klar over, om der ikke findes Folk, for hvem det er umuligt at komme i en Sygekasse, og hvis der findes saadanne Mennesker, synes jeg, det vilde være rigtigt, at man i hvert Fald for deres Vedkommende gjorde en Undtagelse.

§ 11 indeholder Bestemmelse om Størrelse af Dagpengene; der siges her, at de, der ere under 18 Aar, skulle have 75 Øre daglig, og de, der ere ældre, 1 Kr. 20 Øre. Jeg er heller ikke her helt sikker paa, at man her har truffet det rigtige, og navnlig ikke sikker paa, at man her kan fastsætte en ensartet Størrelse for Dagpenge hele Landet over. I det Forslag om Løn til Tjenestemænd, der er forelagt her for Rigsdagen, har man fastsat forskellige Lønsatser, og man har navnlig for Landets Vedkommende skelnet mellem det egentlige Land og tætbyggede Steder og gjort Lønnen noget større for de tætbyggede Steders Vedkommende. Det er et Spørgsmaal, om det ikke vilde være rigtigt at have Opmærksomheden henvendt derpaa og at undersøge, om man ikke burde fastsætte en noget større Dagpenge for disse

dyre, tætbyggede Steder end den, der er fastsat for det egentlige Land. Jeg vil her med Hensyn til Dagpenge i Almindelighed sige, at det vilde være heldigt, om man, efterhaanden som det blev dyrere at leve, efterhaanden som Pengene faa mindre Værdi, saaledes som den højtærede Finansminister under Behandlingen af Loven om Løn til Tjenestemænd udviklede det, havde sin Opmærksomhed henvendt paa at sætte Dagpengene op over det, som de ere fastsatte til i de forskellige Love, og hvis man mener, at det vilde være rigtigt af dette Hensyn at sætte dem op i de bestaaende Love, kunde det jo tænkes at være rigtigt allerede nu at sætte dem noget højere i det foreliggende Lovforslag.

I § 12, sidste Stykke, lige saavel som i § 13 er der fastsat, at Dagpengeydelsen vedbliver ingen Sinde længere end til Aarsdagen efter Ulykkestilfældets Indtræden. Jeg ved godt, at det er en Bestemmelse, som ogsaa findes i Loven af 1898, idet den blev sat ind gennem en Ændring af Loven. Jeg tror dog ikke, det er nogen heldig Bestemmelse. Jeg synes, det vilde være retfærdigt og langt bedre, om vi indførte den Ordning — og altsaa gjorde Begyndelsen med denne Lov —, at Dagpengene flyde, lige til den tilskadekomne faar den endelige Understøttelse udbetalt. Jeg kender Eksempler paa, at denne Bestemmelse har virket i allerhøjeste Grad uheldigt, og jeg vil bede Udvalget tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse; jeg synes, det vilde være rigtigt at slette denne Begrænsning og sætte ind i Loven, at Dagpengene flyde, lige indtil den endelige Invaliditet kan fastsættes, og indtil vedkommende fik Beløbet udbetalt. Jeg tror ikke, det vilde dreje sig om store Penge, idet det vistnok kun er faa Tilfælde, der er Tale om. Men selv om det kun er faa, tror jeg alligevel, at det vilde være rigtigt, at disse Mennesker fik deres Dagpenge, lige til de fik den endelige Understøttelse.

§ 20 begynder saaledes: „Tilkommer der en tilskadekomnen eller den omkomnes efterladte Pension eller Understøttelse fra Staten i Henhold til anden Lov, bortfalder paagældendes Krav efter nærværende Lov.“ Jeg ved ikke, om det kunde tænkes, at den Understøttelse eller Pension, de paagældende skulde have fra Staten — det maatte vel navnlig blive Understøttelse —, i visse Tilfælde var mindre end den Understøttelse, de skulde have i Henhold til denne Lov; men i saa Fald synes jeg, de skulde have Understøttelsen i Henhold til den Lov, hvor de fik den største